

FØRSTE DAG – SØNDAG

†

Solopgang Ankomsten

Det var en smuk morgen i slutningen af november. Det havde sneet lidt om natten, og jorden var dækket af et tyndt snetæppe. Vi var kommet gennem en lille landsby nede i dalen, hvor vi havde deltaget i morgenbønnen. Nu begav vi os op ad bjerget i solopgangen. Vi fortsatte op ad den stejle sti, der snoede sig rundt om bjerget, og pludselig fik jeg øje på klosteret.

Tykke mure omkransede klosteret på alle sider, mens en enorm bygning stak højt op over murene. Det var Tårnbygningen, fik jeg senere at vide. Den var ottekantet med fire tårne, hvoraf hvert tårn var syvkantet. Jeg var målløs over så fuldkommen en sammensætning af hellige tal. Otte for fuldkommenhed, fire for antallet af evangelier og syv var antallet af Helligåndens gaver. Tårnbygningen virkede mægtig og skræmmende, og jeg priste mig lykkelig over, at det var en klar vintermorgen og ikke en uvejrsdag.

Mens vores muldyr asede sig op ad bjergets sidste snoing, standsede min mester og så sig om. I det samme hørte vi støj lidt længere henne ad vejen, og få sekunder senere dukkede en flok ophidsede munke og deres tjenere op. En af dem gik os venligt i møde: »Velkommen Herre,« sagde han til min mester. »Bliv ikke forbavset over, at jeg ved,

hvem De er. Vi er forberedte på Deres besøg. Jeg er klosterets køgemester, mit navn er Remigio fra Varagine, og hvis De, som jeg tror, er William af Baskerville, så må abbeden vide besked.« William sagde »ja« til køgemesterens gæt. Derpå bad køgemesteren en af tjenerne om at løbe tilbage til klosteret for at melde vores ankomst til abbeden.

»Tak, broder køgemester,« sagde William, »og jeg sætter stor pris på Deres venlighed, fordi De har indstillet eftersøgningen for at hilse på mig. Men bare rolig, hesten løb her forbi og fortsatte til højre ad stien. Jeg vil skyde på, at den standser, når den kommer til halmstakkene.«

»Hvornår så I den?« spurgte køgemesteren.

»Vi har slet ikke set den, vel Adso?« Min mester så på mig med et spøgefuldt udtryk i ansigtet. »Hvis altså det er Maximus, I leder efter... Så kan den kun være dér, hvor jeg siger.«

Køgemesteren tøvede: »Maximus? Hvorfra ved De det?«

»Hør nu,« sagde William, »det er da klart, at det er Maximus. Abbedens yndlingshest og den bedste galophest i jeres stald. Halvanden meter høj med sort manke, stor prægtig hale, små runde hove, men meget regelmæssig i galoppen, lille hoved, smalle ører og store øjne. Den er gået til højre, siger jeg jo. Skynd jer dog efter den.«

Køgemesteren tøvede endnu et øjeblik, så gav han tegn til sine følgesvende og styrtede så af sted ned ad stien til højre.

Jeg skulle lige til at udspørge William, men han gjorde tegn til, at jeg skulle vente. Og få minutter senere hørte vi høje jubelråb, og i svinget kom munke og tjenere igen til syne, denne gang sammen med hesten.